

TÓTH FERENC VERSEI

„NEM TI...”

Milyen seszinű ez a reggel!
Véletlen tértem ide be,
fáradt szívem úgy kong, mint ez a templom
és nem tud imádkozni,
csak álmodozva össze-vissza zakatol
s elől a sekrestyében valahol
lihegve fölsír egy pólyásgyerek
— nem ő sír, az sír benne, melyre vár
e nap alatt a bizonyos halál —
s míg a víz homlokán perog,
fázva bámulom a mennyezetet.
„Nem ti választottatok” szólt az Úr
„én választottalak benneteket.”

MOTORON

Siklasd alattam a betont
te pléhszívű berregő jószág,
kereked a „nincs itt”-be ront,
— mily szétszabdalt e szép valóság! —
szarvad szilárdan markolom,
akár szívemet az a mély vágy,
mely űz e tarka halmokon,
vadul, mint oroszlánt az étvágy.

Telente rólad álmodom,
te halál felé viruló nyár,
ó élet, éltemmel rokon,
csak egy kicsit egyarcú volnál,
de fecskerajként szétcikáz
szépséged, soha el nem érlek,
előttem kék ábránd cicáz,
mögöttem sárguló emlékek.

ÉLET DÉLIBÁBJA

Élet délibábja, keservek forrása
földi szerelem
fészket raktál bennem s csalánlevelekben
trónolsz szívemen.

Leglelkembe tűzöl, összevissza űzöl
mélység-peremen,
élet délibábja, keservek forrása,
földi szerelem.

Jaj, varázsod nem kell, égi szerelem kell,
rajtam az segít,
mit nyavalya, restség, halál vagy öregség
meg nem szégyenít.

Ó növekedj tetté
égi szeretetté
földi szerelem,
szívem csillag-magja, vezess te utadra
földi tereken.